

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069164416/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

dine Aarer. Gud give, alle vore Qvinder lignede dig, saa stod det anderledes til med vort Land! Men du, Ferdinand! har du skrevet saa smukke Digte, hvorfor vil du da ikke give dem ud, men sætte dit Lys under en Skjeppe?

– Gud bevares, kjære Onkel! Hvad vilde min Fader sige?

– Naa! ja saa! saa er du jo ikke bedre end De, som du nylig dadlede, fordi de forlode deres Land i Nøden; saa vil du da ikke give din Skjærv til den gode Sag, af Frygt for at din Papa skal brumme i et Par Dage eller maaskee nægte dig Penge til din Skrædderregning? See, saadanne ere de, disse Frihedens unge Stridshelte!

– Der er Noget i hvad De siger, kjære Onkel, men imidlertid . . . en Faders Villie.

– Passiar! Det er man nu kommen ud over. Disse Familiebaand! dem blæse vi af i vore oplyste Tider. Naar min Søn bliver stor, saa ere vi Kammerater, ifald vi kan enes, og kan vi ikke det, saa gaae vi hver sin Vej. Sin Frihed skal han have. Hvorfor seer du paa mig, Claudine?

– Bliv ikke vred, bedste Onkel! men saa maa du forandre dig meget i den Henseende, til han bliver stor, thi nu er du saa streng imod ham, at Tante tidt har grædt derover, skjøndt hun kun er hans Stedmoder.

– Aa hvad! Tante! hun er jo ligesom Gedske Klokkers, hun kan græde for et godt Ord, og hun hævler over den store Dreng, som om hun var hans egen Moder to Gange. Men farvel! jeg gaaer hen til de Franske, jeg har Noget af afgjøre med dem. Farvel, Ferdinand! Maa jeg ellers for tiende Gang bede dig om at slippe dit *De*. Naar vi sees igjen, saa siger du ikke andet end *Du* til din Onkel, ligesom Claudine; hende har jeg da faaet afvænt med de gammeldags Noder, som ikke passe til vore Tider . . . Ja jeg veed nok, din Fader kan ikke lide, du siger *Du* til mig, men jeg kan ikke lide, du siger *De*, og det er mig det angaaer.

Med disse Ord gik han ud af Døren. Da de to unge Mennesker nu bleve allene, sagde Ferdinand med høi Latter: »Gid jeg kunde bære Hjulm og Sværd og følge en Frihedshelt! dig for Exempel!« Mig! Jo jeg takker! I falske Fruentimmer! jeg veed nok, hvem du mener.

– Aa Snak! Hvem skulde jeg mene?

– Skal jeg nævne hans Navn? Er den blotte Lyd dig en sød Musik? det er ogsaa et ret velklingende Navn, altid smukkere end *Trois oeufs* eller *Deux sows* eller deslige.